

[Anker Lau.]

Når dette er sagt, vil jeg også gentage, hvad jeg sagde sidste år, at det ikke kan have nogen som helst forbindelse med vor egen hjemlige liberalisering, som jo ikke spiller den store rolle for de store lande, som deres spiller for os. Når man er fuldkommen klar over, hvilken rolle liberaliseringen vil spille for vor inflation, således som jeg har nævnt det, tror jeg, man vil erkende, at der må gøres noget nu.

Der vil være grund til at fremhæve til slut, at det, der i virkeligheden er galt med vor økonomi herhjemme, netop er den inflation, der stadig løber videre, og som formentlig gør det, fordi man i regeringen stadig står over for fagforbundenes krav til den ene side og producenternes deraf følgende krav om beskyttelse til den anden side, og midt imellem står så den almindelige forbruger og kan ikke forstå, at hans penge bliver mindre og mindre værd, medens priserne stiger og den opsparede kapital forsvinder. At standse denne inflation står for mig som den helt afgørende opgave for det høje ting, og jeg er sikker på, at en afvikling af vareforsyningsloven ville være et yderst virksomt middel i denne henseende.

Nu påstår man naturligvis, at det ikke alene er herhjemme, der er inflation, det er der alle vegne, og det er vist også rigtigt; men vore nationalekonomer hævder, at den er stærkere her end andre steder, og at vi på grund af bytteforholdet har dårligere råd til det. Vi har faktisk her i landet været så temmelig uden for den højkonjunktur, der har været i den øvrige verden. Vort omkostningsniveau har fået lov til at stige. Siden sidste år har inflationskarrusellen fået endnu en omgang, og der er tegn, der tyder på, at inden vi kommer så forfærdelig langt ind i næste år, skal den have en tur til. Dette betyder, at der ikke er en økonomisk stødpude hverken i landbrug, industri eller bankernes valutabeholdning, og det er uhyre farligt for os, hvis konjunkturerne en skønne dag vender.

Jeg håber, det må være muligt i udvalget at finde forståelse for, at vi må videre ad den vej, jeg her har omtalt.

Til slut vil jeg gerne give den højtærede minister fuld tilslutning til det, hun er inde på i slutningen af sin fremsættelse,

idet ministeren henstillede, at man i det praktiske liv tager godt imod de mennesker, som nu forlader varedirektoratet efter dér at have tjent samfundet gennem en lang årrække. Det er beklageligt, at denne institution har eksisteret så længe, at den næsten er blevet livsindholdet for mange mennesker. Vi ved, hvor svært det er for de lidt ældre igen at få fodfæste, og jeg vil derfor gerne henstille, at man i erhvervslivet søger at skaffe disse mennesker en ny basis for deres fremtid.

I øvrigt vil vor stilling til lovforslaget være afhængig af resultatet af det udvalgsarbejde, som nu skal påbegyndes.

Weikop: Valutastillingen skal heller ikke jeg sige mange ord om, det ærede medlem hr. Lars P. Jensen var inde på det. Jeg skal blot lige fastslå det, som ministeren var inde på i sin fremsættelse: at i midten af oktober var valutaunderskuddet 230 mill. kr. Nok er det i den forløbne tid blevet noget mindre, men der er stadig et ret betydeligt valutaunderskud.

Ministerens fremsættelse indeholdt mange forskellige ting, bl. a. nogle populære oplysninger om, at nu kommer der svesker og tørret frugt, og det kan jo være meget godt. Men jeg er lidt forbavset over, at ministeren slet ikke nævnte dollarpræmieringen. Forholdet er jo det, at dollarpræmieringen i høj grad hænger sammen med den bundne import. I samme øjeblik der er fri import, mister dollarpræmieringen sin værdi, den forsvinder fuldstændigt, og hvis bilfordelingen, som det ærede medlem hr. Lars P. Jensen var inde på, skal ske på en anden måde eller forsvinder, mister dollarpræmieringen også sin værdi dér.

Må jeg med hensyn til bilfordeling og dollarpræmiering udtale som min opfattelse, at det vil være en meget dårlig vej at komme ind på at afløse dollarpræmieringen med afgifter på biler.

Om varebytteforretningerne siges der ikke noget i ministerens fremsættelse, men jeg har det indtryk, at varebytteforretningerne nu er låset i for faste rammer. Jeg skal ikke komme nærmere ind på det, det kan vi tale om i udvalget, men jeg så for nogen tid siden, at formanden for Fællesforeningen for Danmarks Brugsforeninger, professor Nyboe Andersen, havde sagt, at